

[Else Theill Sørensen]

»Det Konservative Folkeparti ser renteaftgiften som en af de samfundsmæssigt set rigtigste og klogeste afgifter, en dansk regering nogen sinde har pålagt, og vi glæder os over, at den definitivt har gjort op med danskernes gældssætning og bragt os frem til en rekordopsparing, som vi i høj grad har brug for. Derfor afviser vi SF's forslag.«

Det andet har jeg ikke sagt, og jeg overlader gerne hr. Jens Thoft dette stykke papir.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Vi anerkender, at hr. Jens Thoft altid har syntes, at renteaftgiften var en udmærket afgift. Jeg kan forstå på hr. Jens Thoft, at det er et gennemgående træk hos Socialistisk Folkeparti, at de interesserer sig meget for landets økonomi. Jeg vil derfor gerne spørge hr. Jens Thoft, om han er enig med sin partiformand, hr. Gert Petersen, da han for nogen tid siden sagde, at han med glæde ville stemme for afskaffelsen af renteaftgiften, hvis blot det kunne føre til regeringens fald.

Det vil altså sige, at SF sætter regeringens fald højere end landets økonomi. Er det rigtigt forstået, hr. Jens Thoft?

Skrumsager Skau (V):

Det er i og for sig en spændende diskussion, når man tænker på, hvad det er, SF står for. Principielt – sådan har jeg i hvert fald forstået det – går SF og hr. Jens Thoft ind for en fjernelse af rentefradraget. Så har man fremsat et beslutningsforslag, der fjerner eller formindsker renteaftgiften. Er det ikke at tale med to tunger? Er det ikke både at puste og have mel i munden? Er det ikke dobbeltmoralisk tale, der kommer ud af hr. Jens Thofts mund?

I Venstre har vi selvfølgelig set med en vis bekymring på ophævelsen af renteaftgiften. Det er også det, jeg omtalte, da vi behandlede ændringsforslagene til finansloven. Men vi ved alle sammen, at vi underkastet en politisk nødvendighed, og derfor stemmer vi nu også for det forslag, som skatteministerne har lagt frem.

Vi er i Venstre bekymrede for det lånefinansierede forbrug. Det var også derfor, vi i sin tid følte, at det var en god idé, hvis vi kunne bremse det lånefinansierede forbrug ved at vedtage en renteaftgift. Vi ved alle sammen, at den fik betydning straks, efter at den var blevet fremsat i folketingsalen.

Men siden den blev vedtaget i folketingsalen, er der sket mange andre ting. Vi har fået endeligt vedtaget vores skattereform, som betyder, at rentefradraget på selvangivelsen er mindre værd, end det var tidligere. Tidligere havde det en værdi op til 73 pct., nu er det nede på 50 pct. Samtidig har vi en betydelig lavere inflation i vores samfund, så det i dag ikke kan betale sig at optage lån til forbrug, også efter at vi har fjernet renteaftgiften.

Derfor mener vi godt, at vi med vores samlede samfundsøkonomi kan gå ind for, at vi nu ophæver den med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 1988.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Først til hr. Stavad, som mente, at hvis vi ikke afskaffer renteaftgiften fremover, vil vi se renteaftgiften som sådan en tilbagevendende SF-happening ved juletid.

Det er da rigtigt, hvis den uduelige skatteminister, vi har i øjeblikket, skal have lov til fortsat at administrere renteaftgiften. Jeg havde jo håbet, at renteaftgiften kunne gøre det af med den skatteminister, så vi fik en skatteminister, der tog sit arbejde lidt mere seriøst.

At jeg nogen sinde skulle komme til at længe tilbage til tidligere skatteminister Isi Foighel, havde jeg aldrig troet, men det var jo sådan i Skatte- og Afgiftsudvalget, når vi kom til Foighel og sagde, at her er et hul, så gjorde han dog en ihærdig anstrengelse for at stoppe det. Den skatteminister, vi har i øjeblikket, er bedøvende ligeglade med, hvad der foregår i Skatteudvalget. Han er bedøvende ligeglad med, hvad vi finder af huller. Han tromler sine forslag igennem fuldstændig uanfægtet af kendsgerningerne. Jeg beklager, at det er sådan, og det kan da godt være, hr. Stavad har ret i, at med denne minister vil vi får stadig tilbagevendende problemer, men jeg tror nu ikke, det alene bliver på renteaftgiftsområdet.

Til fru Elisabeth Arnold vil jeg sige, at det er rigtigt, når fru Elisabeth Arnold mener, at der er tale om en modsætning mellem at kræve regeringens fald og genoprette landets økonomi, fordi forudsætningen for genopretning af landets økonomi er, at vi får en anden regering. Det er da soleklart, når valget var mellem at vælte regeringen eller bevare renteaftgiften, vil vi da foretrække at vælte regeringen og få en